

Dag 21, vrijdag de 13de april 2018. Al weer 3 weken onderweg! Zei ik gisteren nog "stick to the plan", wijk ik er vandaag van af. Brussel is zo leuk dat ik daar blijf rondwandelen om alles te zien, de Koekelbergbasiliek (ja die van Koekelberg!), het raadhuis, manneken pis, de Jacobskerk natuurlijk en de kathedraal, waar ik een stempel krijg. Simonne, van VodF, had vanmorgen een lekker ontbijt met gebakken ei en alles erop en er aan. Ik was haar allereerste VodF gast dus mocht in een nog maagdelijk gastenboek een berichtje schrijven. Ze zou nog gezellig meelopen tot de Koekelberg. Daar eenmaal aangekomen de basiliek bekeken die immens was. Afscheid genomen en ik richting het centrum, tot plots Simonne weer naast me staat en vraagt: Zal ik een foto van u en de basiliek maken? Prima idee! O ja,, en der is nog iets... Op dat moment realiseer ik me dat ik nog niet heb afgerekend voor de overnachting! Oooooo.... Ik schaam me kapot. Dit is de eerste keer dat me dat overkomt. Ik reken ook altijd tijdens het ontbijt al af, maar dat had ik dit keer niet gedaan. Ik betaal haar alsnog natuurlijk, en neem dan echt afscheid, zwaai nog even en duik het centrum van Brussel in. Brussel neemt me op en ik geniet met volle teugen. Ik ben in Ganshoren (Noord) begonnen, maar als ik uiteindelijk alles gezien heb staat er al 18 km op de teller en dan ben ik Brussel nog niet eens uit. Ik loop langs een supermarkt en haal wat te eten en ga even verder zitten om te lunchen. Ik kijk op de kaart en zie dat Beersel/Alseberg nog goed te doen is en kan dan morgen gewoon tot Seneffe doorlopen. Er zijn daar ook nog VodF adressen, dus kan ik de camping nog 1 dag uitstellen. De eerste heeft alleen nog een caravannetje als slaapplaats. Als de tweede niks wordt heb ik in ieder geval een plekje. Gelukkig heeft het tweede adres een bed voor mij in Alseberg. Nog 10 km door de heuveltjes ten Zuiden van Brussel. Ja de hoogteverschillen gaan tellen hier (291m omhoog en 265m omlaag zegt de app). Op het adres aangekomen ontmoet ik Anneke, die in een vergelijkbare situatie verkeerd als ik, maar in plaats van te gaan wandelen is zij een maand naar Congo gegaan. Bij de koffie/thee vertellen we onze verhalen. Dan word ik gewezen op de koelkast met lokale bieren! Na de douche neem ik een Beersel Blond en ga vervolgens richting het dorp om te gaan eten. Wat me daar overkomt is onvoorstelbaar! Ik loop langs de Pastorie in Alseberg waar buiten een Compostella schildje hangt en zie dit als teken om naar binnen te gaan en daar te eten. Wat blijkt? De kok/eigenaar Richard heeft in 2016 Wenen - Compostella gelopen en biedt mij, als pelgrim, spontaan een maaltijd aan. Ik heb een tegenvoorstel en neem graag de maaltijd aan (ontvangen!), maar zal het bedrag waarvoor ik eet storten in de pot voor de stichting Walk On. Deal! Hij legt een boek op mijn tafel met de blogs en foto's van zijn Camino. Het verhaal is indrukwekkend, waarbij hij tussendoor ook nog even de Mont Blanc heeft beklommen! Het eten is voortreffelijk, evenals de bediening. Na een compliment aan de chef en dank voor het aanbod groet Richard mij met het inmiddels bekende "Buen Camino!". Op de weg terug naar mijn slaapadres wordt het me even te veel. Hoe is dit allemaal mogelijk en waar heb ik dit aan verdiend?! Ik zweef terug en denk aan het nummer van Millie Jackson "My man, a sweet man" waarvan de tekst in het Caminoboek van Richard stond. Tijdens het eten heb ik de tekst gelezen, die me diep raakt. Ik heb het nummer zonder te luisteren toegevoegd aan de Walk On Spotify playlist, zodat ik het nummer niet vergeet. Nu de blog plaatsen en dan ga ik het nummer direct (Gronings) beluisteren. Moi!

